

Ældste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

Helbred den syge

Vi har præstedømmets myndighed og bør alle være beredt på at bruge det passende.

I disse tider med verdensomspændende tumult vender flere og flere troende sig til Herrens velsignelser for trøst og helbredelse. Jeg vil gerne tale til denne forsamling af præstedømmebærere om helbredelse af den syge – gennem lægevidenskaben, troens bøn og præstedømmevelsignelser.

I.

Sidste dages hellige tror på anvendelsen af den bedst tilgængelige videnskabelige kundskab og teknik. Vi gør brug af ernæring, træning og andre ting for at bevare vores helbred, og vi gør brug af praktiserende behandlere, såsom læger og kirurger for at genvinde helbredet.

Brug af lægevidenskaben strider ikke mod vore bønner i tro eller vores tillid til præstedømmets velsignelser. Når en person bad om en præstedømmevelsignelse, plejede Brigham Young at spørge: »Har du brugt nogle lægemidler?« Til de som svarede nej, fordi »vi ønsker, at ældsterne skal lægge deres hænder på vores hoved, og vi har tro til at blive helbredt,« svarede præsident Young: »Det stemmer dårligt overens med min tro. Hvis vi er syge og beder Herren om at helbrede os og om at gøre alt nødvendigt for os, er det i

følge min forståelse af frelsens evangelium sådan, at jeg lige så godt kan bede Herren om at få min majs til at vokse, uden at jeg skal pløje jorden og så sæden. Det forekommer mig passende at anvende ethvert middel, som falder inden for min viden, og dernæst bede min Fader i himlen ... om at hellige den anvendelse til helbredelse af mit legeme.«¹

Selvfølgelig venter vi ikke til alle andre muligheder er udtømt, før vi beder i tro eller giver en præstedømmevelsignelse til helbredelse.

I nødstilfælde kommer bønner og velsignelser først. For det meste prøver vi alle muligheder samtidigt. Dette følger skriftens råd »bed altid« (L&P 90:24), og alt skal gøres med visdom og orden.²

II.

Vi ved, at troens bøn, fremsagt i vores lønkammer, i hjemmet, eller hvor vi ellers tilbeder, kan helbrede de syge. Mange skriftsteder omtaler troens kraft til helbredelse af den enkelte. Apostlen Jakob sagde: »Bed for hinanden om, at I må blive helbredt. En retfærdigs bøn formår meget, stærk som den er« (Jak 5:16). Da en kvinde, som rørte Jesus blev helbredt, sagde han til hende: »Din tro har frelst dig« (Matt 9:22).³ På samme vis kan vi i Mormons Bog lære, at Herren »virker ved kraft i forhold til menneskenes børns tro« (Moro 10:7).

For nylig svarede næsten 8 ud af 10 amerikanere i en landsdækkende undersøgelse, at de mente, »at mirakler stadig finder sted i dag, som [de gjorde] i fordums tid.« En tredjedel af de adspurgte sagde, at de havde

»oplevet eller vidnet guddommelig helbredelse.«⁴ Mange sidste dages helige har oplevet, at troens kraft har helbredt de syge. Vi hører også mange eksempler om dette blandt folk i andre trossamfund. En avisskribent i Texas beskrev sådant et mirakel. Da en femårig pige fik åndedrætsproblemer og feber, skyndte hendes forældre sig på hospitalet med hende. Da hun ankom dertil var hendes nyrer og lunger sat ud, hendes temperatur var 41,7°, og hendes krop var helt rød og dækket med lilla læsioner. Lægerne sagde, at hun var ved at dø af toksisk chok-syndrom, årsagen var ukendt. Da familie og venner fik nys om dette, begyndte de gudfrygtige mennesker at bede for hende, og de påbegyndte en særlig bønnekreds i deres protestantiske menighed i Waco i Texas. Mirakuløst vendte pigen tilbage fra gravens rand, og blev udskrevet fra hospitalet efter en god uges tid. Hendes bedstefar skrev: »Hun er et levende bevis på, at Gud besvarer bønner og udvirker mirakler.«⁵

Ja, som Mormons Bog lærer os, så giver Gud »sig til kende ved Helligåndens kraft for alle dem, der tror på ham, ja, for hver eneste folkeslag, stamme, tungemål og folk ved at gøre mægtige mirakler, tegn og undere blandt menneskenes børn i forhold til deres tro« (2 Ne 26:13).

III.

For dette publikum – voksne, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme, og unge mænd, som snart vil modtage dets myndighed – vil jeg koncentrere mine kommentarer om velsignelser til helbredelse ved brug af præstedømmets myndighed. Vi har præstedømmets myndighed og bør alle være beredt på at bruge det passende. De tiltagende naturkatastrofer og finansielle udfordringer viser, at vi fremover vil få endnu mere brug for denne myndighed end hidtil.

Mange skriftsteder lærer os, at Herrens tjenere »skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske« (Mark 16:18).⁶ Mirakler finder steder, når præstedømmets myndighed bliver brugt til at velsigne de syge. Jeg har oplevet disse mirakler. Som dreng og som mand har jeg set lige så mirakuløse helbredelser, som man kan finde i skriften, og det har mange af jer også.

Der er fem trin i brugen af præstedømmets myndighed til at velsigne den syge: (1) salvelsen, (2) besegling af salvelsen, (3) tro, (4) udtalelse af en velsignelse og (5) Herrens vilje.

Salvelse

Det Gamle Testamente nævner ofte salvelse med olie som en del af en velsignelse, som bliver bekræftet med præstedømmets myndighed.⁷ Salvelser

blev anset for at være helligende,⁸ og kan måske også ses som et symbol på de velsignelser, som Himlen lod udøse som følge af denne hellige handling.

I Det Nye Testamente kan vi læse, at Jesu apostle »salvede mange syge med olie og helbredte dem« (Mark 6:13). I Jakobs Bog lærer vi om salvelsens betydning i forbindelse med de andre delelementer i velsignelser til helbredelse med præstedømmets myndighed:

»Er nogen blandt jer syg, skal han tilkalde menighedens ældste, og de skal salve ham med olie i Herrens navn og bede over ham.

Og troens bøn vil frelse den syge, og Herren vil gøre ham rask« (Jak 5:14-15).

Besegling af salvelsen

Når nogle er blevet salvet med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed, sker beseglingen af salvelsen med den samme myndighed. At besegle noget betyder at bekræfte det og gøre det bindende i henhold til hensigten. Når ældster salver en syg person og besegler salvelsen, åbner de himlen, så Herren kan udøse den velsignelse, han ønsker at give den berørte person.

Præsident Brigham Young sagde: »Når jeg lægger hænderne på syge, forventer jeg, at Guds helbredende kraft og indflydelse går gennem mig til patienten, og at sygdommen viger bort ... Når vi er beredte, når vi er Herrens hellige kar, kan en strøm af kraft fra den Almægtige passere gennem administratorens tabernakel og ind i patientens system, og den syge bliver helbredt.«⁹

Selv om vi kender til mange tilfælde, hvor personer, der er blevet velsignet med præstedømmets myndighed, er blevet helbredt, henviser vi sjældent til det ved offentlige møder,

fordi nutidig åbenbaring har advaret os mod at »prale af [os] selv over dette, ej heller tale om det over for verden; for det bliver givet til gavn og frelse for jer« (L&P 84:73).

Tro

Tro er grundlæggende for himlens helbredende kræfter. I Mormons Bog lærer vi: »Hvis der ikke er nogen tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem« (Eter 12:12).¹⁰ I en bemærkelsesværdig tale om salvelse af de syge, sagde præsident Spencer W. Kimball: »Behovet for tro undervurderes ofte. Den syge og dennes familie synes ofte helt og aldeles at forlade sig på kraften i præstedømmet og den helbredende kraft, som de håber, at den administrerende bror har, men det største ansvar ligger på den, som bliver velsignet ... Det væsentligste element er den enkeltes tro, når vedkommende er bevidst og ansvarlig. »Din tro har frelst dig« (Matt 9:22) blev gentaget så ofte af Mesteren, at det klinger meget velkendt.«¹¹

Præsident Kimball sagde endvidere, »at for hyppig administration kan være en indikation på manglende

tro eller på, at den syge forsøger at lægge ansvaret for tro på ældsterne frem for på sig selv.« Han fortalte om en trofast søster, som modtog en præstedømmevelsignelse. Da hun næste dag blev spurgt, om hun ønskede at blive salvet igen, svarede hun: »Nej, jeg er blevet salvet og velsignet. Ordinanen er udført. Nu er det op til mig at gøre krav på min velsignelse gennem min tro.«¹²

Velsignende ord

En anden del af en præstedømmevelsignelse er den velsignelse, som udtales af ældsten, efter han har beseglet salvelsen. Disse kan være meget vigtige, men deres indhold er ikke altafgørende, og de optegnes ikke i Kirkens arkiver. I nogle præstedømmevelsignelser – såsom en patriarkalsk velsignelse – er de udtalte ord selve kernen i velsignelsen. Men i en helbredende velsignelse er det en del af velsignelsen – salvelse, besegling, tro og Herrens vilje er de væsentlige ting.

Ideelt set vil den ældste, som forretter den, være i harmoni med Herrens Ånd således, at han kender og kan udtale Herrens vilje i de velsignende

ord. Brigham Young sagde til præstedømmebærerne: »Det er jeres privilegium og pligt at leve på en sådan måde, at I ved, hvornår Herrens ord bliver talt til jer, og hvornår Herrens vilje åbenbares jer.«¹³ Når det sker, opfyldes den udtalte velsignelse bogstaveligt talt og mirakuløst. Ved nogle særlige lejligheder har jeg oplevet den vished af inspiration i en helbredende velsignelse og har vidst, at det, jeg sagde, var Herrens vilje. Men for det meste har jeg, som andre, der forretter en helbredende velsignelse, kæmpet med usikkerhed omkring, hvad jeg skulle sige. Af mange forskellige årsager oplever hver eneste ældste vækst og tilbagegang i hans følsomhed over for Åndens tilskyndelser. Hver eneste ældste, der giver en velsignelse, påvirkes af det, han ønsker for den berørte person. Enhver af disse ting og andre jordiske ufuldkommenheder kan påvirke de ord, vi udtaler.

Heldigvis er ordene, som udtales i en helbredende velsignelse, ikke afgørende for den helbredende kraft. Hvis troen er tilstrækkelig, og det er Herrens vilje, så vil den syge person blive helbredt eller velsignet, uanset om den udøvende udtaler de ord eller

tilstrækkelig tro i hendes familie til, at hun kunne være blevet helbredt, hvis det ikke var Herrens vilje at tage hende hjem nu.« Jeg følte den samme tillid i ordene fra en far til en anden udvalgt pige, hvor kræft tog hendes liv i hendes teenageår. Han sagde: »Min families tro på Jesus Kristus er ikke afhængig af et udfald.« Disse belæring lød sande for mig. Vi gør alt, hvad vi kan for at helbrede vore kære, og dernæst sætter vi vores lid til Herren for udfaldet.

Jeg vidner om Guds præstedømmes kraft, om troens bønns kraft og om sandheden i disse principper. Mest af alt vidner jeg om Herren Jesus Kristus, hvis tjenere vi er, hvis opstandelse giver os vished om udødelighed, og hvis forsoning giver os mulighed for evigt liv, den største af alle Guds gaver. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 163.
2. Se Mosi 4:27.
3. Se også Mark 10:46-52; Luk 18:35-43.
4. »US Religious Landscape Survey: Religious Beliefs and Practices: Diverse and Politically Relevant, The Pew Forum on Religion and Public Life, jun. 2008, s. 34, 54, <http://religions.pewforum.org/reports#>.
5. Se Steve Blow, »Sometimes, »Miracles Are Just That«, *Dallas Morning News*, 30. jan. 2000, s. 31A.
6. Se også Matt 9:18; Mark 5:23; 6:5; 7:32-35; 16:18; Luk 4:40; ApG 9:12, 17; 28:8; L&P 42:44, 48; 66:9.
7. Se eksempler i 2 Mos 28:41; 1 Sam 10:1; 16:13; 2 Sam 5:3.
8. Se 3 Mos 8:10-12.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, s. 162; se også Russell M. Nelson, »Sæt heller ikke din lid til en arm af kød«, *Liabona*, mar. 2010, s. 40; Gordon B. Hinckley, *Teachings of Gordon B. Hinckley*, Deseret Book Co., 1997, s. 474.
10. Se også 1 Ne 7:12; L&P 35:9.
11. Se »Præsident Kimball taler rent ud om salvelse af syge«, *Den danske Stjerne*, aug. 1982, s. 43.
12. Se *Den danske Stjerne*, aug. 1982, s. 43.
13. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 68.
14. Se også 1 Joh 5:14; Hel 10:5.

ej. Hvis den udøvende derimod giver efter for personlige ønsker eller uerfarenhed og giver befaling om eller udtaler en velsignelse, som overgår det, Herren vælger at give i henhold til personens tro, så vil de ord ikke blive opfyldt. Derfor, brødre, bør ingen ældste nogensinde tøve med at deltage i velsignelser til helbredelse, fordi han frygter for, hvad han skal sige. Ordene, som udtales i en velsignelse til helbredelse, kan opløfte og fremme troen hos dem, der hører dem, men virkningen af velsignelsen afhænger af tro og Herrens vilje, og ikke af de ord, som ældsten udtaler under forrettelsen.

Herrens vilje

Unge såvel som ældre mænd, læg venligst mærke til det, jeg nu vil sige. Når vi udøver Guds præstedømmes ubestridte kraft, og vi værdsætter hans løfte om, at han vil høre og besvare troens bøn, må vi altid huske, at tro og præstedømmets helbredende kraft ikke kan frembringe et resultat i modstrid med hans vilje, hvis præstedømme det er. Dette princip lærer vi om i den åbenbaring, som vejleder Kirkens ældster i, hvordan de skal lægge deres hænder på de syge. Herrens løfte lyder: »Den, der har tro på mig til at blive helbredt og *ikke er*

bestemt til at dø, skal blive helbredt« (L&P 42:48, fremhævelse tilføjet). I en anden nutidig åbenbaring har Herren erklæret, at den, som »beder i overensstemmelse med Guds vilje ... bliver det gjort, ligesom han beder om« (L&P 46:30).¹⁴

Af alt dette lærer vi, at selv om Herrens tjenere udøver hans guddommelige magt under omstændigheder, hvor der er tilstrækkelig tro til at blive helbredt, kan de ikke give en præstedømmevelsignelse, som helbreder en person, hvis den helbredelse ikke er Herrens vilje.

Som børn af Gud, der kender til hans store kærlighed og uendelige kendskab til, hvad der tjener vores evige velfærd bedst, må vi stole på ham. Evangeliets første princip er tro på Herren Jesus Kristus, og det betyder at have tillid. Jeg mærkede den tillid i en tale min fætter holdt ved en begravelse for en teenage-pige, som var død af en alvorlig sygdom. Han sagde disse ord, som først forbavsede mig og derefter opløftede mig: »Jeg ved, at det var Herrens vilje, at hun døde. Hun fik god lægehjælp. Hun fik præstedømmevelsignelser. Hendes navn var på bønnelisten i templet. Hun var genstand for hundredvis af bønner om, at hun måtte blive rask. Og jeg ved, at der er